

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 58. S. Fulgentii Principis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

bantur, & consecrabantur Episcopi. Urbs ^{Sæculum VI.}
 quælibet Electionem urgebat, ne cœteris ^{A. C 506.}
 segnior in deligendo Præsule, qui Se-
 dem vacantem impleret, videretur. Bre-
 vi tempore omnes Provinciæ Byzacenæ
 Cathedras novi Episcopi occuparunt.
 Infremuit Rex, omnesque in Exilium
 pellere, & omnium primo Victorem Pri-
 matem, qui eos ordinaverat, statuit.
 Comprehensus est Victor, & Carthagi-
 nem deductus; hinc novarum Ordina-
 tionum lætitiæ major luctus excepit.
 Illo tempore ordinatus est Fulgentius E-
 piscopus Ruspensis, celebri ejusdem Pro-
 vinciciæ urbe. At adeo illustris est hujus
 Viri fama, ut ejus exordia altius repeti
 mereantur.

§. LVIII.

S. Fulgentii Principia.

Sanctus Fulgentius nobilissimo genere ^{Vit. e. e.}
 ortus erat Carthagine. Gordianus
 Senator Avus ejus cum pluribus aliis a
 Genferico expulsus, in Italiam fugerat,
 ibique fatis functus est. Ex Filiis ipsius
 duo in Africam redierunt, sperantes, Hæ-
 reditatem Paternam se posse recipere.
 At, cum Carthagine, ubi Domus eorum
 Arianorum Presbyteris in prædam cesserat,
 habitare non possent, Sedem elegerunt
 Telepti in Byzacena, ubi eis aliquot
 agri Regis imperio restituti. Horum fi-
 liorum

Sæculum VI. A. C. 506. liorum alter, cui nomen Claudius, Matrimonio sibi copulavit Marianam, Mulierem Christianam, ex qua anno 468. suscepit hunc Filium, quem Fulgentium appellavit, & haud diu postea e vivis abiit. Mater puerum Græcis litteris, & sermone, statim institui voluit, ut hanc linguam perite pronunciaret. Spes non fefellit; nam Fulgentius semper Græco sermone ita expedite, ac terse locutus est, ac illi, qui in Græcia nati erant. Adhuc juvenem Rem domesticam curare coactum, brevi tumultus mundani tœdium subiit, cumque sapius Monachos inviseret, eos imitandi vehementi cupidine trahebatur. Ardens hoc desiderium aliquamdiu celavit, in Domo Materna solitudinis, jejunii, & orationis amans. Semel vero S. Augustini Sermone in Psalmum trigesimum sextum commotus, quid sibi propositum haberet, aperire decrevit.

c. 2.

c. 3.

Quidam Episcopus, cui nomen Faustus, Hunerici jussu prope suam Diœcesin relegatus, in loco Exilii sui ædificaverat Monasterium, & tanta sanctitate fulgebat, ut omnium Christianorum amorem sibi pepererit. Huic viro, cui erat notissimus, S. Fulgentius arcana cordis sui vota revelavit. Sed sanctus Episcopus videns Juvenem nobilem, divitem, in Deliciis enutritum, primo durius-

cale

cule repulit, nec ante quam diu probas- Sæculum VI.
A. C. 506.
set, suscepit. Mater etsi esset piissima,

tamen filii discessu turbabatur. Ad Mo-
nasterium advolavit, clamoribus, & la-
mentis filium repetens. Eum non mi-
nore luctu, ac si mortuus esset, deflebat,
Faustum Episcopum jurgiis fatigabat, ur-
gebatque muliebriter, ut sibi Filium red-
deret. S. Fulgentii tenerime Matrem
amantis ad Fœminæ ejulatum commota
sunt quidem viscera, sed virili constan-
tia in proposito perseveravit, atque S. E-
piscopus tam arduo certamine Victorem
ultra non dubitavit in Discipulorum suo-
rum numerum admittere. Multi ex a-
micis Fulgentii, clarissimum Exemplum
secuti, Monasteria ingressi sunt. Ipse
Bona omnia reliquit Matri suæ, quamvis
haberet fratrem ætate minorem, cui no-
men Claudius; sed maluit, ut ea, si bo-
nis moribus esset, aliquando Beneficio
Matris acquireret.

c. 7.

Cum Persecutio restauraretur, Faustus
Episcopus sæpe de loco in locum migra-
re coactus est, ut se occultaret. Id
S. Fulgentium, ipso Fausto suadente, per-
movit, ut transfret in aliud Monasterium
vicinum, quod Abbas regebat nomine
Felix a pueris Fausto amicitia junctus.
Is Monasterii Regimen Fulgentio cedere
volebat, quia se aptiorem credebat;
tandem accedente Fratrum consensu in-

c. 8.

Sæculum VI. ter ambos convenit, ut communi labo-
 A. C. 506. re, & Auctoritate præessent. Fulgen-
 S. Fulgentius tius præprimis informandis fratribus, &
 advenis, occupabatur, Felix vero œco-
 nomia, & Hospitum curam gerebat.
 Barbarorum incurfibus coacti sunt Mo-
 nasterio hoc relicto alibi quietem quæ-
 rere. Exierunt itaque cum omnibus
 Fratribus, &, emenso itinere satis lon-
 go, in Territorio Sicquensi, quo loci fer-
 tilitas, & quorundam Fidelium Chari-
 tas invitabat, substiterunt.

Presbyter aliquis Arianus, cui nomen
 Felix, in illa vicinia Parœciæ præerat,
 vir dives, nativitate barbarus, crudelis,
 & animo Catholicis infensissimo. Is
 S. Fulgentium esse Episcopum sub Mona-
 chi habitu latentem suspicatus timuit,
 ne multos ex illis, quos ipse seduxerat,
 Ecclesiæ Catholicæ secreto reconcilia-
 ret. Nec aberrabat a vero, nam S. Ful-
 gentius illis hominibus convertendis
 summo conatu incumberebat. Itaque A-
 rianus Presbyter positus in via explora-
 toribus præcepit, ut ambos amicos com-
 prehenderent. Capti sunt, cumque
 Abbas Felix aliquot nummos aureos ad
 coemendam annonam apud se haberet,
 eos ut potuit clanculum projecit cu-
 stodibus non advertentibus. Ambo
 vincti ducuntur ad Presbyterum Aria-
 num,

c. 10.

num, qui voce terribili quærebat: *Cur ex Patria vestra clam huc venistis, Regibus Christianis refractarii?* nec expectans, quid responderent, jubebat eos fustibus cædi. Tunc vero Abbas Felix dixit: *Parce Fratri meo Fulgentio! impar est ferendis tormentis, forte sub manibus tuorum expiraturus. Effunde iram tuam in me, habeo, quæ respondeam, ego omnium causa sum.* Presbyter Arianus obstupescens tantam charitatem, aliquantum removeri Fulgentium jussit, suisque mandavit ut acerbè verberarent Felicem, qui lætanter patiebatur, ut Fratrem liberaret. Nihilominus Arianus postea etiam Fulgentium verberibus affecit. Is cum multo delicatiore esset corpore fustium ictus haud diu potuit sustinere; igitur, ut respirandi moram impetraret, exclamavit; esse aliqua, quæ referret, si facultatem darent. Tum itineris sui causam, & modum narrare cœpit, tanta modestia sermonem commendante, ut non parum miraretur Presbyter Arianus. Tamen, ne vinci videretur, dixit: *Ulterius percutite! forte me ipsum iste pervertere cogitat.* Tandem ab rasis capillis, & ablatis vestibus ita omnibus spoliatus expulit. Dum per campum, ubi in insidias inciderant, redeunt, omne

M 5 aurum,

Sæculum VI.
A. C. 506.

Sæculum VI. aurum, quod Abbas Felix projecerat, A. C. 506. repererunt, & laudantes Deum ad suos reversi sunt. Hujus facti immanitatem fama Carthaginem detulit, nam urbs Sicquensis in Provincia Proconsulari sita erat, & quidem Episcopus Arianorum, qui S. Fulgentium, & nobilissimum Genus, noverat, castigasset Presbyteri sui improbitatem, si Fulgentius permoveri potuisset, ut eum accusaret; sed amicis, ut id faceret, instantibus dicebat: *Non licet Christiano in hoc mundo vindictam quærevit. Dei est, famulos suos tueri. Res forte multis scandalum pareret, si viderent hominem Catholicum, & Monachum, coram Episcopo Arianorum Actionem movere.* Ex illa tamen Provincia discesserunt, cum mallent inter Mauros, quam Arianos fortunam experiri. In locum Patriæ suæ vicinum reversi novum Monasterium fundarunt.

§. LIX.

S. Fulgentius in Siciliam navigat.

Haud multum temporis effluxerat, cum S. Fulgentius, Monachorum in Ægypto vitam admirans, quippe Institutiones, & Collationes Cassiani legerat, illo

c. 12.